

[C. C. Heilesen.]

maalet fremme i den anden Proceskommissionens Betænkning, i hvis Bemærkninger til Udkast til Lov om Domsmagten, den offentlige Anklagemyndigheds, Politimyndigheds samt Sagførervæsenets Ordning det Side 59 hedder, at det lader sig neppe heller benægte, at der ogsaa efter den nye Ordning er Grund til at stille Højesteretsagførere som en særlig Gruppe; navnlig ligger det nær for disses Vedkommende at stille højere Fordringer i videnskabelig Henseende, thi i den sidste Instans bør man søge at sikre sig den bedste Retskundskab.

Det er altsaa det, som i sin Tid under Forarbejderne til vor Procesordning har været afgørende, Hensynet til at sikre sig den bedste Retskundskab, og der er jo ogsaa noget ejendommeligt i, naar man stiller særlige Krav til Højesteretsdommerne, at man saa paa Forhaand skulde mene, at man ikke behøvede at stille særlige Krav til de Sagførere, der skal optræde udenfor Skranken. Det er dog sikkert i Partens Interesse, at en Sagfører ogsaa med Hensyn til Retskundskab nogenlunde er paa Højde med Dømmerne.

Herpaa skal jeg imidlertid, som sagt, i hvert Fald paa nærværende Tidspunkt ikke komme nærmere ind. Jeg har indskrænket mig til blot at svare paa de Bemærkninger, der er fremsat, idet det efter mit Skøn vil være naturligt, at man nu ser, hvorledes den Ordning, hvorom der er opnaaet Enighed i Udvalget, vil virke i Praksis.

Men derimod maa jeg med den givne Foranledning gøre et Par Bemærkninger om Sagførerprøverne i Almindelighed; thi ligesom der her har hævet sig Røster for Højesteretsprøvens Afskaffelse, saaledes har Foreningen af yngre Jurister ifølge Foreningens Organ „Juristen“ paa en Generalforsamling forleden vedtaget at indgive Andragende til Regering og Rigsdag om Afskaffelse af Landsretsprøven.

Jeg underkender ingenlunde de unge Juristers vanskelige Stilling for Tiden, ogsaa med Hensyn til Adgangen til at skaffe sig Prøvesager; men paa den anden Side tror jeg, at man fra Lovgivningsmagtens Side vel maa holde sig for Øje, at en kyndig og dygtig Sagførerstand, der fuldt ud magter sin Opgave, utvivlsomt er af den største Betydning for Retsplejen, navnlig i dens nuværende Form.

Sagførerprøvernes Formaal er i første Række at sikre, at Sagførerstanden er i Stand til at udfylde den betydningsfulde

Plads, der skal udfyldes af Sagførerne, hvis de moderne Retsforhandlinger skal forløbe tilfredsstillende, dels ogsaa at skaffe den, der henvender sig til en Sagfører, bedst mulig Garanti for, at denne Sagfører magter den foreliggende Opgave og kan og vil udføre den paa forsvarlig Vis, og endelig ogsaa at være en Spore for Standen til at dygtiggøre sig og højne sin Standard, hvori ikke blot selve Standen, men ogsaa Befolkningen er i højeste Grad interesseret. Garantier for Sagførerstandens Udvikling og Dygtiggørelse er derfor ikke blot af Betydning for Standen selv, men af stor Betydning for Retsplejen og for hele Befolkningen.

Hvilke disse Garantier skal være, kan naturligvis imidlertid drøftes. Jeg har ved tidligere Lejlighed udtalt, at jeg gerne saa, om man kunde finde en fælles Prøve for alle procederende Sagførere, saaledes at man altsaa sørgede for fælles Garantier for alle procederende Sagførere og ogsaa kom til en fælles Betegnelse for alle Sagførere. Det vilde efter min Mening være en rationel Ordning. Men i saa Henseende er den nuværende Landsretsprøve lidet fyldestgørende; den er lidet fyldestgørende som en fælles Prøve for alle procederende Sagførere.

En tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet om, hvordan en saadan Prøve skulde være, foreligger ikke, og derfor er det min Opfattelse, at det vil være rigtigst, at man nu, som jeg allerede har nævnt, ser Tiden an, ser, hvordan den Ordning, hvorom der her er opnaaet Enighed, vil virke, og fortsætter Overvejelserne af, om det skulde være muligt at naa til en Løsning paa det Grundlag, jeg her har antydnet, en Løsning, der indfører en fælles Prøve for alle procederende Sagførere.

Den fjerde Gruppe af Ændringsforslag, hvorom jeg vil gøre en Bemærkning, er Ændringsforslag Nr. 21, der vedrører Udtagelse af Nævninger. Blandt de paa Folketingsvalglisten opførte udvælges jo aarlig ifølge Retsplejelovens § 73 et nærmere fastsat Antal, der anses for særlig egnede og værdige til Nævningehvervet. Optagelse paa Grundlisten sker ved et særligt Udvalg, og dette Udvalgs Afgørelse kan appelleres til et andet Udvalg, det saakaldte Aarslisteudvalg. Forholdet er altsaa ikke blot det, som det er nævnt her, at Aarslisteudvalgets Afgørelser er upaaankelige, men Forholdet er ogsaa det, at Aarslisteudvalget ifølge Retsplejelovens § 80 er Ankeinstans for Grundlisteudvalgets Afgørelser.

Det er derfor efter min Opfattelse